

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-627/2026-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Davora Pustijanca, predsjednika vijeća, Nevenke Baran, suca izvjestitelja i Radovana Raduke, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, OIB: 52634238587, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, Građansko – upravni odjel u Zagrebu, Savska cesta 41, protiv tuženika GORDINI-RENT d.o.o. iz Zagreba, Konjšćinska ulica 48, OIB: 23644109341, radi isplate iznosa od 6.772,73 EUR, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-592/2023 od 24. listopada 2025., u sjednici vijeća održanoj 29. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-592/2023 od 24. listopada 2025. i sudi:

1. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana isplati tužitelju iznos od 6.772,73 EUR sa zakonskim zateznim kamatama i to:

- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 20. srpnja 2019. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 19. kolovoza 2019. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 20. rujna 2019. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 28. listopada 2019. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 22. studenoga 2019. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 20. prosinca 2019. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 20. siječnja 2020. do isplate
- na iznos od 789,30 EUR / 5.947,00 kn od 20. veljače 2020. do isplate
- na iznos od 458,31 EUR / 3.453,14 kn od 20. lipnja 2020. do isplate

i to prema stopi tih kamata od dospijea svakog pojedinačnog iznosa pa do 31. prosinca 2022. koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. prema stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate prema stopi

određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope koja je proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke (referentna stopa) za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

2. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana tužitelju naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.182,72 EUR, dok se zahtjev tužitelja za naknadom preostalog parničnog troška u iznosu od 400,00 EUR odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom označenom u izreci ove presude prvostupanjski sud je odbio (kao neosnovan) kondemnatori tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio od suda da obveže tuženika isplatiti tužitelju iznos od 6.772,73 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa navedenog u izreci presude pa do isplate te je ujedno i odbio zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška u iznosu od 1.200,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 24. listopada 2025. do isplate. Tako je prvostupanjski sud presudio jer je nakon provedenog postupka, ocijenio da je tužitelj tek 19. ožujka 2020. kada je promijenio bravu na poslovnom prostoru čiji je suvlasnik izrazio svoju volju za posjedovanjem predmetne nekretnine slijedom čega bi tek tada tuženik postao nepošteni posjednik, a k tome prema iskazu svjedoka Zvonimira Vnučeca predmetni prostor nije bio u funkciji odnosno tuženik istog nije koristio i to još od 29. studenoga 2018. pa stoga tužitelj neosnovano potražuje naknadu koristi za upotrebu tog prostora.

2. Protiv presude žalbu je podnio tužitelj pobijajući je u cijelosti zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Obrazlažući žalbene razloge žalitelj u žalbi prvenstveno napominje da se tuženik nije očitovao na zahtjev za mirno rješenje spora niti se očitovao na uredno zaprimljenu tužbu. Zbog navedenog, žalitelj smatra da je tuženik priznao kako je u utuženom razdoblju bio u posjedu predmetnog poslovnog prostora te je priznao osnovanost potraživanja tužitelja s naslova naknade zbog bespravnog korištenja sve temeljem članka 165. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine” broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14) te kako je priznao i visinu tužbenog zahtjeva. Zbog navedenog, obrazlažući razloge pobijane presude kojom odbija tužbeni zahtjev, sud u nedostatku valjanih razloga donosi odluku koja se ne može ispitati. Tako u točki 14. obrazloženja sud citira Zapisnik o očevidu od 3. siječnja 2019. za kojeg jasno utvrđuje da se ne odnosi na utuženi period, ali ga ipak smatra relevantnim u dijelu gdje se u istom navodi kako na ulaznim vratima stoji obavijest da je „prodavaonica zatvorena od 29. studenoga 2018.”. Nadalje, sud citira i Zapisnike o očevidu od 21. studenoga 2019. i 19. ožujka 2020. za koje jasno utvrđuje da se odnose na utuženi period, ali i previđa činjenicu da upravo iz tih zapisnika na poslovnim prostoru (koji se odnose na utuženi period) više nema

naznake da je trgovina zatvorena i da ne radi. Premda se prema tih zapisnicima u prostoru nalaze predmeti tuženika, postavlja se pitanje s kojom je sigurnošću i iz kojih razloga sud utvrdio da se u poslovnom prostoru nitko ne nalazi odnosno da je tuženik iselio iz prostora i da ga ne koristi. Tuženik je predmetni prostor koristio jer su u njemu pronađene stvari tuženika (police, ormari, stolovi, vješalice) te je očito da tuženik nije iselio već je posjedovao ključeve prostora i faktično bio u prostoru. Žalitelj ističe da je tuženik nepošteni posjednik jer je već iz Ugovora o zakupu s Gradom Zagrebom od 10. siječnja 2008. u članku 1. stavku 2. tog Ugovora jasno istaknuto da se poslovni prostor nalazi u objektu koji je predmet naknade temeljem Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine („Narodne novine” broj: 92/96, 92/99, 39/99, 42/99, 43/00, 131/00, 27/01, 34/01, 65/01, 118/01, 80/02, 81/02 i 98/19), a tužitelj je vlasnikom postao temeljem rješenja Gradskog ureda za imovinsko pravne poslove i imovinu grada od 31. srpnja 2015., a vlasnikom je upisan u postupku povezivanja pod poslovnim brojem Z-15762/2021. Žalitelj smatra neosnivanim i neodrživim stav suda da tužitelj nikada nije pozvao tuženika na predaju stvari odnosno da je on to učinio tek 19. ožujka 2020. činom promjene brave na poslovnom prostoru. Tužitelj smatra ključnim da tuženik nikada nije obavijestio tužitelja da je napustio predmetni poslovni prostor te da u njemu više ne obavlja djelatnosti. Žalitelj predlaže drugostupanjskom sudu da usvoji žalbu te preinači prvostupanjsku presudu i usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu troška parničnog postupka, podredno da pobijanu presudu ukine i vrati na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu; žalitelj potražuje trošak sastava žalbe u iznosu od 250,00 EUR.

2.1. Odgovor na žalbu nije podnesen.

3. Tužiteljeva žalba je osnovana.

3.1. Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2., Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) u granicama razloga određenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

4. Prethodno, ovaj sud napominje da, suprotno ocjeni prvostupanjskog suda kao i svim tužiteljevim žalbenim navodima, tužitelj u ovom sporu ne potražuje naknadu koristi od upotrebe tuđe stvari u smislu članka 165. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima nego isplatu zakupnine. Naime, premda je tužitelj (njegov punomoćnik) na ročištu od 18. rujna 2025. naveo „da je tuženik bio nepošteni posjednik predmetnog poslovnog prostora budući da isti nikada nije predao ključeve predmetnog poslovnog prostora tužitelju, niti je isti prostor predao tužitelju u posjed pa sukladno tome nije nikada napravljen niti primopredajni zapisnik slijedom čega je tužitelj bio spriječen ostvariti imovinsku korist od poslovnog prostora u njegovom vlasništvu” (str. 60. spisa), tužitelj prema činjeničnoj osnovi tužbe navedenoj u tužbi

(kao i u zahtjevu za mirno rješenje spora) potražuje zakupninu, a ne naknadu koristi od upotrebe tuđe stvari (niti naknadu štete).

4.1. Iz tužbe jasno proizlazi da je tužitelj u tužbi naveo da je on vlasnik 4. suvlasničkog dijela s neodređenim omjerom etažnog vlasništva u naravi poslovnog prostora koji se sastoji od trgovine s dvije prostorije te skladišta i sanitarnog čvora u prizemlju ulične zgrade u Zagrebu, Gajeva ulica 21. Nadalje, prema činjeničnoj osnovi tužbe predmetni poslovni prostor tuženik je koristio temeljem ranije sklopljenog Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2008. te je tuženik taj poslovni prostor koristio do 19. ožujka 2020. kada je društvo Državne nekretnine d.o.o. preuzelo prostor i stupilo u posjed istog pa zato tužitelj smatra da je on temeljem odredbe članka 30. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora („Narodne novine” broj: 125/11, 64/5 i 112/18) upisom vlasništva na predmetnom poslovnom prostoru stupio u poziciju zakupodavca te mu je slijedom navedenog tuženik dužan plaćati zakupninu koja mjesečno iznosi 789,30 EUR / 5.947,00 kn i to za razdoblje od srpnja 2019. do ožujka 2020. (točke V. i VI. tužbe) s time da je za mjesec ožujak 2020. datum dospijeca definiran s 10. lipnjem 2020. iz razloga jer je Odlukom o odgodi plaćanja zakupnine i naknade za korištenje poslovnih prostora, poslovnih zgrada, hotela i drugih objekata za smještaj turista Ministarstva državne imovine od 18. ožujka 2020. odgođena obveza plaćanja ugovorene zakupnine na rok od tri mjeseca u odnosu na rok plaćanja. Prema tome, iz navedene činjenične osnove tužbe jasno proizlazi da tužitelj potražuje neplaćenu zakupninu za razdoblje od srpnja 2019. do ožujka 2020. (do 19. ožujka 2020.) u ukupnom iznosu od 6.772,73 EUR / 51.029,10 kn, a ne naknadu koristi od upotrebe tuđe stvari kako to smatra prvostupanjski sud (i sam tužitelj u žalbi). Upravo zbog navedenog, prvostupanjski je sud pogrešno ispitivao je li (i od kada) tuženik pošten ili nepošten posjednik te je li tuženik u predmetnom razdoblju od srpnja 2019. do ožujka 2020. doista koristio predmetnu nekretninu.

4.2. Nadalje, iz Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2008. sa str. 11.-14. spisa kojeg je s tuženikom kao zakupnikom sklopio Grad Zagreb kao zakupodavac proizlazi da je taj ugovor sklopljen na neodređeno vrijeme (članak 6. tog Ugovora), zatim da mjesečna zakupnina iznosi 8.215,05 kn (članak 7. tog Ugovora, a što je i niži iznos mjesečne zakupnine od onog kojeg tužitelj potražuje u ovom sporu) te da se predmetni poslovni prostor nalazi u objektu koji je predmet naknade temeljem Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine. Osim toga, iz cijelog prvostupanjskog postupka proizlazi da tužitelj nije određeno naveo kada je on postao vlasnikom predmetnog poslovnog prostora (on je i to tek u žalbi naveo da je vlasnikom nekretnine postao temeljem rješenja Gradskog ureda za imovinsko pravne poslove i imovinu grada od 31. srpnja 2015., no ne i to kada je to rješenje postalo pravomoćno) niti da je on raskinuo Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2008. prije 19. ožujka 2020. kada je (što je nesporna činjenica) preuzeo predmetni poslovni prostor (zapravo, predmetni poslovni prostor je tada u ime tužitelja preuzelo društvo Državne nekretnine d.o.o., a što je vidljivo iz Zapisnika od 19. ožujka 2020. sa str. 17. spisa).

4.3. Premda se tuženik nije očitovao na tužbu i na zahtjev za mirno rješenje spora (nije podnio odgovor na tužbu niti je osporio navode iz tužiteljeva zahtjeva za

mirno rješenje spora od 27. listopada 2022. kojeg je tuženik uredno zaprimio 28. studenoga 2022.; str. 24. spisa), prvostupanjski sud nije donio presudu zbog ogluhe, već je proveo postupak u kojem je izveo dokaz saslušanjem svjedoka Zvonimira Vnučeca (str. 48. spisa) te je izvršio uvid u isprave priložene spisu. Na temelju tako provedenog postupka prvostupanjski je sud donio pobijanu presudu.

5. Tužitelj se u tužbi osnovano pozvao na odredbu članka 30. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora prema kojem zakup ne prestaje kad treća osoba kupnjom ili po drugoj osnovi stekne pravo vlasništva od zakupodavca poslovnoga prostora, već u tom slučaju treća osoba stupa u prava i obveze zakupodavca.

5.1. Slijedom navedenog, budući da je Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2008. s tuženikom sklopio (kao zakupodavac) Grad Zagreb, a tužitelj je (što je nesporna činjenica koja uostalom proizlazi i iz zemljišnoknjižnog izvotka sa str. 4.-5. spisa) u međuvremenu, to jest nakon sklapanja tog ugovora postao vlasnik nekretnine, to je on sukladno odredbi članka 30. stavka 2. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora stupio u prava i obveze Grada Zagreba kao ranijeg zakupodavca. Nadalje, budući da je Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2008. sklopljen na neodređeno vrijeme, a tužitelj tijekom cijelog postupka nije ni iznio činjenicu da je on (ili Grad Zagreb kao raniji zakupodavac) otkazao ugovor o zakupu u smislu članka 23. stavka 1. i članka 25. stavka 1. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora, to je navedeni ugovor bio na snazi sve do 19. ožujka 2020. kada su Državne nekretnine d.o.o. stupile u posjed predmetnog poslovnog prostora, pa tako i u razdoblju od srpnja 2019. do 19. ožujka 2020. za koje razdoblje tužitelj u ovom sporu potražuje isplatu neplaćene zakupnine. Prema tome, za osnovanost tužbenog zahtjeva kojim, kako je to ranije navedeno u ovoj odluci, prema činjeničnoj osnovi tužbe tužitelj potražuje isplatu neplaćene zakupnine za razdoblje od srpnja 2019. do 19. ožujka 2020., jeste odlučno da je Ugovor o zakupu poslovnog prostora od 10. siječnja 2008. bio na snazi, a ne i to je li tuženik u tom razdoblju bio u posjedu te nekretnine odnosno je li on u tom razdoblju koristio predmetni poslovni prostor kao poštenu ili nepoštenu posjednik, a kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud.

5.2. Naprotiv, upravo zbog toga što tužitelj u ovom sporu potražuje neplaćenu zakupninu za razdoblje od srpnja 2019. do 19. ožujka 2020., odlučno je da je u tom razdoblju Ugovor o zakupu poslovnog prostora sklopljen 10. siječnja 2008. bio na snazi, to jest da isti ranije nije otkazan. Pri tome, ovaj sud napominje da, iako se radilo o poslovnom prostoru koji se nalazi u objektu koji je bio predmet naknade temeljem Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine, iz svih isprava u spisu nije vidljivo na temelju koje pravne osnove je tužitelj (i kada) postao vlasnikom predmetnog poslovnog prostora – da li na temelju odredbe članka 77. tog Zakona ili prema nekom drugom zakonu odnosno na temelju određenog pravnog posla prema kojem bi osoba kojoj se (eventualno) vratilo vlasništvo nekretnine prenijela tužitelju pravo vlasništva te nekretnine. Upravo zbog navedenog, ovaj sud smatra da se u konkretnom predmetu ne može primijeniti odredba članka 41. stavka 1. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine prema kojoj ugovor o zakupu poslovnog

prostora koji je sklopljen (i) na neodređeno vrijeme se raskida po sili zakona danom pravomoćnošću rješenja o utvrđivanju prava vlasništva s time da je zakupnik još godinu dana od pravomoćnosti rješenja o utvrđivanju prava vlasništva dužan plaćati vlasniku naknadu u visini zakupnine utvrđene ugovorom o zakupu sukladno članku 42. stavku 1. tog Zakona. Dakle, budući da u ovom sporu tužitelj nije ni tvrdio da je vlasnikom nekretnine postao na temelju članka 77. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine niti je tijekom cijelog postupka (uključujući i drugostupanjski postupak) naveo kada je rješenje Gradskog ureda za imovinsko pravne poslove i imovinu grada od 31. srpnja 2015. na kojeg se poziva u žalbi postalo pravomoćno, a tek pravomoćnošću tog rješenja se (eventualno) prema članku 41. stavku 1. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine može ex lege raskinuti ugovor o zakupu kojeg je s tuženikom sklopio Grad Zagreb kao raniji zakupodavac, to je prema ocjeni ovog suda u razdoblju od srpnja 2019. do 19. ožujka 2020. postojala pravna osnova tužiteljeva potraživanja. Upravo zato, tužitelj osnovano potražuje utuženu zakupninu prema članku 5. stavku 1. i članku 16. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora.

6. Slijedom navedenog, tužiteljevu je žalbu valjalo uvažiti kao osnovanu i preinačiti pobijanu presudu, a na temelju odredbe članka 373. točke 3. Zakona o parničnom postupku.

7. Budući da je uslijed preinačene presude tužitelj u cijelosti uspio u sporu, to je sukladno odredbi članka 166. stavka 2. u vezi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku tuženik stranka koja je dužna tužitelju naknaditi cjelokupne troškove (prvostupanjskog i drugostupanjskog) postupka koji su bili potrebni za vođenje ovog spora. Stoga tužitelj osnovano potražuje trošak sastava tužbe prema Tbr. 8. točki 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj 138/23) u iznosu od 200,00 EUR, kao i naknadu za sastav zahtjeva za mirno rješenje spora u zatraženom iznosu od 132,72 EUR premda bi tužitelju primjenom Tbr. 32. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u vezi članka 163. Zakona o parničnom postupku valjalo priznati trošak u iznosu od 200,00 EUR za tu postupovnu radnju.

7.1. Nadalje, tužitelj osnovano potražuje trošak sastava podnesaka od 11. travnja 2024. (str. 33. spisa) i 25. kolovoza 2025. (str. 56. spisa), no ne u zatraženom iznosu od 200,00 EUR (za svaki podnesak) nego u iznosu od 50,00 EUR (za svaki podnesak) prema Tbr. 9. točki 4. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Ovo stoga jer se nije radilo o obrazloženim podnescima iz Tbr. 8. točke 1. i 3. navedene Tarife jer je njima tužitelj obavijestio sud o sjedištu (zapravo, o poslovnoj adresi) tuženika te da je tužitelj odustao od provođenja dokaza saslušanjem svjedoka Branka Mihalja zbog njegova dugotrajnog bolovanja. Jednako tako, budući da se prema zapisniku s ročišta održanom 18. rujna 2025. sa str. 60.-61. spisa na tom ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima, to tužitelju na ime zastupanja na tom ročištu pripada nagrada u iznosu od 100,00 EUR prema Tbr. 9. točki 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, a ne u iznosu od 200,00 EUR kojeg je zatražio u svom zahtjevu za naknadom tog troška.

7.2. Međutim, za razliku od tih troškova postupka, tužitelj osnovano potražuje trošak zastupanja na ročištima za glavnu raspravu održanim 12. ožujka 2025. i 18. rujna 2025. u iznosu od 200,00 EUR (za svako ročište) prema Tbr. 9. točki 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika tako da ukupni tužiteljevi troškovi prvostupanjskog postupka koji su bili potrebni za vođenje ovog spora iznose 932,72 EUR.

8. Osim ovih troškova prvostupanjskog postupka, tužitelj osnovano potražuje i trošak sastava žalbe u iznosu od 250,00 EUR prema Tbr. 10. točki 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika tako da ukupni tužiteljevi troškovi (prvostupanjskog i drugostupanjskog) postupka iznose 1.182,72 EUR. Zato je tužiteljev zahtjev za naknadom troška postupka valjalo djelomično prihvatiti kao osnovan, a djelomično odbiti kao neosnovan sukladno odredbi članka 166. stavka 2. u vezi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku. Pri tome, ovaj sud napominje da tužitelju nije dosudio zatezne kamate na dosuđeni iznos troška postupka jer tužitelj (suprotno ocjeni prvostupanjskog suda) nije u smislu članka 164. stavka 1. u vezi članka 151. stavka 3. Zakona o parničnom postupku podnio zahtjev za isplatom zateznih kamata na iznos parničnih troškova.

Zagreb, 29. travnja 2026.

Predsjednik vijeća
Davor Pustijanac

Broj zapisa: **9-30887-66efd**

Kontrolni broj: **0db63-47580-bb381**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.